

[Peter Hansen-Nord]

herske nogen tvivl om. Jeg siger ikke, at vi tager den dybt alvorligt, men vi tager den alvorligt. (*Munterhed*).

Jeg tror, vi alle er klar over – det var det, der ligesom var budskabet i dette her – at vi med de nuværende initiativer har utrolig svært ved at indfri målene på fornuftig vis. Der ligger også økonomi i dette her. Det er derfor, jeg i dag tillader mig at lægge op til en bredere debat om, hvordan vi kan nå målene på en fornuftig måde, og hvordan vi får den effekt med hensyn til CO₂, som vi ønsker. CO₂ har jo den ejendommelighed, at den svæver over hovedet på os, og derfor er det ikke et isoleret dansk problem. Vi skal gøre vores, og kan vi sikre et mindre udslip af CO₂ i Østersøområdet – eventuelt med danske investeringer – så bør det krediteres den danske CO₂-målsætning og ikke bare være noget, vi løber fra i al almindelighed.

Men for at gøre dette muligt og for at hjælpe ministeren med at komme med nogle forslag, der ikke økonomisk og på anden vis belaster mere end højst nødvendigt, bør vi nok diskutere dette på fredelig vis og begynde at sigte tingene. Om ikke andet så vil jeg komme tilbage til det ved en senere, generel debat om energipolitikken i Danmark, men nu er det i hvert fald nævnt.

Kim Behnke (FP):

Fremskridtspartiet er som bekendt ikke medstifter af den religion, der drejer sig om drivhuseffekter og CO₂-nedbringelser, og hvad man nu ellers kalder det. Jeg kunne ellers godt her til morgen have ønsket mig lidt mere drivhuseffekt, så jeg kunne være kommet herover i tide; jeg har dog ikke været sneet inde. Men sådan er der jo så mange ting – også i mere traditionelle religioner – som ikke sker fyldest i det omfang, dyrkerne af religionen gerne ville have.

En anden ting, som falder mig ind, er, at hr. Riishøj sagde, at når nu der er vedtaget nogle mål, må man gribe ind og justere udviklingen, hvis det ikke kan lade sig gøre at nå dem. Det er lidt underligt. Tænk, hvis Folketinget vedtog at ophæve tyngdeloven! Man har været meget tæt på at vedtage love, der nærmer sig lige så absurde bestemmelser som den at ophæve tyngdeloven. Man kunne så år efter år vedtage forskellige reguleringer og hver gang

bilde sig ind, at nu er man nærmere ved at ophæve tyngdeloven – på samme måde som man bilder sig selv ind, at dette forslag på nogen måde medvirker til at begrænse nogen som helst CO₂-emission. Det er at bilde sig noget ind. Men fortsæt endelig med at dyrke religionen! Det er bare ærgerligt, at der er så mange tusinde danskere, der skal miste deres arbejde på den konto. Og det er bare ærgerligt, at det skal koste skatteyderne så forbandet mange penge.

Det, der er galt, er jo, at dette er et nyt forsøg på at tilføje den danske nok så planøkonomiske energipolitik et yderligere håndfast element – alt sammen deponeret i lommen på den til enhver tid siddende energiminister. Mange af de eksempler, der findes, på, at energiplanen kører skævt, at kæden hopper af og tandhjulene løber løbsk rundt omkring i landet, kommer jo netop af, at der gribes ind politisk: Når man i et område ønsker – og måske oven i købet argumenterer særdeles sagligt for det – at bruge noget mere biomasse, så viser det sig, at der ifølge nogle planer og aftaler skal bruges naturgas i det pågældende område, og så kvæler man politisk det initiativ, der ellers kunne have været nok så fornuftigt.

Derfor mener jeg, at de partier, der står bag dette her, burde have kigget sig i spejlet, før de stillede forslaget, og erkendt, at den største kilde til en asymmetrisk energiplanlægning i Danmark lige præcis er de samme politikere: Der er vedtaget naturgasprojekter, biomassehandlingsplaner og fjernvarmetvang osv., alt sammen noget, som har givet et fuldstændig skævt energimarked i Danmark. Og vi er enige i, at det er skævt, og at ressourcerne absolut ikke bliver anvendt optimalt. Men årsagen skal findes ét eneste sted, og det er i den danske varmeplanlovgivning og i energiforsyningslovgivningen i øvrigt.

Hvis vi skal sammenligne med noget, hvor vi har erfaring med, hvad der sker, når man laver for meget planlovgivning, kan vi se på den planlovgivning, der eksisterer på Miljøministeriets område, og alle de ulykker og skader, det har resulteret i: I hundredvis, ja tusindvis – nej, titusindvis – af arbejdspladser er gået tabt til udlandet, når virksomheder har måttet vente i halve og hele år – ja endog 3 år – på at få tilladelse til at beskæftige sig med et eller andet. I øjeblikket er der en pinlig sag i Bønne-